

שם האב: Carlos Golberg.

שם האם: Angela Brodiano.

שם אשתו: Mabel Lita Mercado de Golberg.

עדות שנמסרה על ידי Alberto Daniel Golberg בואנוס איירס ביום 7.9.01.

המקרה שלי פחות דרמטי מהגברת שלפניי כי אני עוד בחיים ויכול למסור עדות. אני שייך לקבוצה של אלפי אנשים שסבלו אותו סבל. אלה שלמזלנו יכולנו לגמור בסוף בבית סוהר. אני מהנדס אגרונום ועבדתי בתחנת ניסויים חקלאים בעיר Pergamino 200 ק"מ מצפון לבואנוס איירס. וכמה ימים לאחר ההפיכה הצבאית, מוקדם בבוקר, קבוצת חיילים העירה אותי בפתאומיות, ולקחו אותי לתחנת המשטרה. כמה שעות אחר כך, לקחו אותי באוטובוס ל-San Nicolás כ-80 ק"מ משם, יחד עם עצירים אחרים. אבל כבר מהתחלת הנסיעה שמתי לב שאשמתי - מבלי לדעת מהי - היתה חמורה יותר מאשר אשמת אחרים, כי אותי קשרו מיד באזיקים לאוטובוס, ואת האחרים לא. כשהגעתי לסן ניקולאס האנשים שהיו יחד איתי ירדו לפני בית הסוהר של העיר. לאחר כמה דקות כיסו את ראשי ושמו לי אזיקים בידיים אבל מאחורי הגב. האוטובוס נסע לא יודע מה המרחק, כי עיניי היו מכוסים, אבל זה היה בדרך עפר, זרקו אותי כמו שק. לבד אבל באזיקים ועם הכיסוי ראש. חיכיתי כי לא ידעתי אם יבוא מישהו ויירה בי, אבל ברגע זה הגיעה מכונית, שמו אותי על הרצפה במכונית על גוף של אדם אחר שכבר היה במכונית. נסענו זמן מה, ונכנסתי לאיזה מקום שהיה או תחנת משטרה או צבא.

בבסיס הצבאי סן ניקולס ישבתי זמן מה ושמעתי צעקות ומוסיקה צורמת בלי לדעת מה קורה. עד שברגע מסוים הגיעו שני אנשים שלקחו אותי כל אחד בזרוע אחת, דרך מסדרונות עד למקום עם אור חזק מאוד ומסנוור. כאן אומרים לי לסגור את העיניים חזק, ואומרים שאם אני אפתח אותם לא אמשך לחיות ושמים תחבושת על העיניים. ברגליים שמים כאילו גרבי גומי. משכיבים אותי על מיטת מתכת. קושרים אותי אליה חזק בידיים וברגליים, ואז מתחילים לעשות בדיחות על ברית המילה שלי, ולהגיד מה עושים אנחנו היהודים במדינה הזאת, שאנחנו מלכלכים כל דבר שדורכים עליו, כל המשפטים האנטישמים המוכרים. עובדת היותי יהודי לא היה מכריע על מנת להיעצר או להיעלם אבל בהחלט גרם לעונש יותר קשה. לאחר שקשרו אותי למיטה, שפכו עליי דלי מים והתחילו במכות חשמל.

פיני: בכל העדויות שמענו על מיטת המתכת ומכות החשמל. אבל הפעם מדובר על כמה ימים אחרי ההפיכה. האם השיטה הזאת היתה מקובלת קודם. כאילו הכול היה מוכן מראש. אלברטו: כן, זה היה מוכר מהשנים הראשונות של פרון, אבל מעולם לא יצא לגמרי מהשימוש.

אלברטו: ואז גם ידעתי למה שמעתי את המוסיקה הצורמת הזאת, לאחר כל מכה חשמלית הם היו מגבירים את המוסיקה עד למקסימום, כדי שלא יישמעו את הצעקות. במקרה שלי התעללו בי במיוחד באבר המין שלי. בגלל ברית המילה, אני חושב.

ככה יכולתי לדעת חלק מהאשמה שהיתה לי בגלל השאלות ששאלו אותי. אני השתייכתי לאיגוד של המוסד הלאומי לטכנולוגיה חקלאית, ובדרך החקירה ניסו לערב חברים בעבודה. במזל היה שם בשירותים האלה, למזל הרע של האחרים, בשירותי המודיעין של ארגנטינה היה בלבול גדול, והמידע לא עבר בין המחלקות השונות. פחדתי כי הייתי לפני כן מנהל החקלאות של פרובינציה בואנוס איירס בממשל הפרוניסטי, והחלק הזה של הממשל בפרובינציה

נחשב כקשור ל-Montoneros. אולם למזלי בחקירה הדבר הזה לא הופיע. אחרי הטיפול הזה, שהיה עונש יותר מאשר בקשת מידע, כי כל מה ששאלו אותי יכלו לחפש במדריך טלפונים, עברו לצורה אחרת של עינויים. היו קוראים לזה הצוללת. יש צוללת מים וצוללת יבשה. היו שמים לי פלסטיק על הפנים. אח"כ הוציאו אותי מהמיטה, אמרו לי להתלבש וזה חזר עוד פעמיים במשך תקופה שאני לא יודע מהי.

כשהייתי באותו מקום בחדר סמוך שאלו אותי על אשתי שהיא רופאה, והיה להם דרך מחשבה מאוד פשטנית, בכיוון אחד בלבד. שאלו אותי אם היא מטפלת בלוחמי מחתרת פצועים. אמרת שזה לא יכול להיות כי היא פסיכיאטרית ילדים. ובכל זאת לאחר כמה שעות שמעתי אותה צועקת. לא יודע כמה זמן עבר מאז. אבל בסוף העבירו אותי לבית סוהר ב-San Nicolás.

עירית: הסיפורים של הניצולים חוזרים על עצמם. הרושם שיש לנו שהעינויים התחילו בלי לתת לאדם אפשרות לדבר בלי עינויים. לא שמענו מאף אחד שקודם חקרו אותו ואח"כ עינו אותו.

אלברטו: זו דעתי, על אף בעיות המידע שהיו לנו, אנחנו כבר היינו מוגדרים. ואלה שסופנו היה בבית סוהר היינו אלה שהם היו מגדירים כזוטרים זאת אומרת אינטלקטואלים פועלים באיגודים מקצועיים, כמה מקצועות שהיו חשודים כמו עיתונאים, סוציולוגים, פסיכולוגים. כאלה שפעלו אפילו באופן צדדי או שולי עם המחתרת הם היו הנעלמים. העינויים - יתכן כי גם היו כאלה במחנות ריכוז, אולי שם היתה כוונה ראשונית לקבל מידע. לגביי אף פעם לא שאלו אותי כלום, רק אחרי ששפטו אותי, זה היה המקום היחידי ששאלו אותי שאלות בלי עינויים. אבל זה היה שנה וחצי לאחר מכן. בית הסוהר בסאן ניקולאס היה מלון לעומת בתי הסוהר הארגנטינאים. חודשיים לאחר מכן, כשהיתה התנקשות בראש המשטרה הפדרלית העבירו אותנו לבית סוהר אחר ב-Sierra Chica. בדרך הזאת שנסענו בלי לדעת לאן, חזרתי לחשוב שאני לא אגמור בחיים את הנסיעה הזאת. כי באותם ימים היו המון נקמות בגלל הפיגוע ההוא. אבל בכל זאת הגענו ללא בעיות. ובמקרה שלנו זה מהמקרים המעטים שלא הענישו אותנו קשה מאוד בכניסה לבית הסוהר. נכחתי בהעברת אסירים בבית הסוהר ב-Devoto. שם נתנו להם מכות במשך יום שלם. סיירה צ'יקה זה בית סוהר בן למעלה מ-100 שנים. בדלת התא שלי היו חורים ויכולתי להסתכל החוצה וכך יכולתי לראות שאלה שמכים היו השומרים, השוטרים וגם האחים שבמרפאה ופקידים שלא היה להם שום קשר, פקיד מנהל שלא היה להם קשר לשוטרים. לכן כאשר מדברים על אשמים קשה למתוח את הקו של האשמים. בסיירה צ'יקה הייתי כל שנת 77. היו לי שני אופנים להיות אסיר. מצד אחד הייתי אסיר מנהלי, ומצד אחר עשו לי משפט. לאחר שנה וחצי במעצר הגיע שופט מסן ניקולס ועשה חקירה, שהיתה ממש קומדיה. הוציאו לי שני תקליטים של פולקלור אחד של Mercedes Sosa ואחד של צ'ילני אחד Víctor Jara שנרצח בתקופת פינושה, והאשימו אותי שיש לי לקט של הפרסום של López Rega, הוא היה השבועון של איסבל ואף פעם לא קראתי אותו. אותו שופט מזכה אותי בצורה מקרית וממליץ לאשתי שהיתה במעצר רק 3 חודשים, לפנות לבית המשפט הפדרלי על מנת לקבל את הזיכוי הסופי.

[מקריא את כתב הזיכוי שלו:] "בקשר לאלברטו דניאל גולברג אין שום הוכחות במשפט הזה שמקשר אותו עם פעולות בלתי חוקיות, וכאשר קיבלנו את התשובות שלו בחקירה לא היה אפשר לקיים שאלות בקשר לאירועים ממשיים בלתי חוקיים. נותנים את הזיכוי הסופי." זה היה בספטמבר 77 אבל הושארתי שם עד סוף השנה. בזמן הזה ביקשתי אופציה לעזוב את המדינה. ביקשתי משלוש מדינות שחשבתי שיקבלו אותי וחשבתי שלא יסרבו, ישראל קוסטה ריקה וקנדה, ובכל זאת ממשלת ארגנטינה סירבה לתת לי את האופציה לעזוב את המדינה. בסוף 77 שיחררו אותי, מיד ביקשנו את הדרכונים שלנו, כי חשבנו שהמדינה הזו לא בטוחה, אשתי מקבלת את הדרכון תוך שבועיים, ולי בעצם לאבי שהלך לקחת את הדרכון שלי, לקח 9 חודשים אחר כך. מכיוון שהטלוויזיה הבינלאומית נמצאת פה אגיד שיצאתי מהמדינה הרבה פעמים ואף פעם לא קיבלתי את הדרכון בצורה רגילה. תמיד הייתי צריך לפנות לאישיות פוליטית, ביניהם למהנדס Jorge Rodríguez, שהיה ראש הקבינט של [הנשיא] Menem, ובפעם האחרונה ב-1999 לד"ר Berongaray ממשרד החקלאות. כלומר אצלי העונש ממשיך עד היום לפחות עם הדרכון. לא ארחיב בנושא של הקשר עם היהודים אך אנחנו חושבים שמדינת ישראל היא שסתום הבטחון, ברגע שצץ שוב הפאשיזם שיכול לקרות בגלות. במקרה האישי שלי לא היה מוצלח מאוד מה שקרה. בקשר לקהילה היהודית - האמיא במיוחד, אבי פנה אליהם מספר פעמים לקבל תמיכה מסוימת, ולא היתה שום תשובה. במידה מסוימת בעצם חזר מה שקרה בתחילת הנאציזם, הפאשיזם של נציגי הקהילה. כמו כן בקשר לתמיכה הרוחנית - לא היתה שום תמיכה. כשמישהו נמצא במצב כפי שסיפרתי, צריכים תמיכה רוחנית ולא היה רב שקרוב לזה. עד כדי כך שלפעמים פנינו לכמרים נוצריים.

כשרציתי לנסוע לישראל בגלל סיבות אידיאולוגיות אבל גם של בטחון, העובדה שהייתי נשוי לאישה לא יהודייה גרם שבסוכנות היהודית לא שמו מחסום - אני מודה, אבל מר רקנטי תאר סצינה של איזה חיים יהיו בארץ לזוג מעורב, במיוחד אם יהיה לנו בן, יהיה לנו גיהנום. ובגלל זה החלטנו להתמודד עם החיים בארגנטינה עד שקיבלתי את הדרכון ונסעתי לגלות במשך 8 שנים בשלוש ארצות שונות.

קאופמן: האם ב-Sierra Chica היו סוהרים גרמנים?
אלברטו: לא.

עדויות על אנטישמיות בקשר לחטיפתו של אלברטו גולברג:

יהדותו לא השפיעה על מעצרו אך ברגע שגילו זאת בגלל היותו ערום היו מתעללים בו במיוחד ומזכירים בחקירות והעינויים את "הקשר היהודי".
"משכיבים אותי על מיטת מתכת. קושרים אותי אליה חזק בידיים וברגליים, ואז מתחילים לעשות בדיחות על ברית המילה שלי, ולהגיד מה עושים אנחנו היהודים במדינה הזאת, שאנחנו מלכלכים כל דבר שדורכים עליו, כל המשפטים האנטישמים המוכרים."
"שלי התעללו בי במיוחד באבר המין שלי. בגלל ברית המילה, אני חושב."